

младих бораца, међу којима преко 70 хиљада чланова Скоја, да је у борби погинуло преко 200 хиљада омладинаца, међу којима половина чланова Скоја, и да су преко двије трећине старјешинског кадра у војсци чинили омладинци — саме по себи говоре о огромном учешћу младих у народноослободилачкој војсци и њиховом доприносу побједи револуције.

Ова књига ће корисно послужити не само професионалним ис-

торичарима — научним радницима, професорима и наставницима историје — већ и ширем кругу културних и јавних радника. Омладина је добила могућност да се боље упозна са генерацијом младих која је у народноослободилачкој борби и револуцији била не само основна борбена снага већ заједно с Партијом и авангарда покрета и револуције.

Славко Станишић

„СИМПОЗИЈУМ О НАУЧНОМ ДЕЛУ СРЕТЕНА ВУКОСАВЉЕВИЋА“

(Општинска заједница образовања, Пријепоље, 1973, стр. 143)

У организацији Општинске заједнице образовања, а уз помоћ Народног универзитета „Сретен Вукосављевић“ и Културно-просвјетне заједнице СО Пријепоље, окупило се више научника и поклоника дјела С. Вукосављевића, на научни скуп 16. и 17. јуна 1973. године у Пријепољу, родном граду овог врсног ствараоца, да би обиљежили његов животни пут и указали на научни допринос који је овај самоникли научник дао социологији југословенског села, чији је утемељивач.

Организатори симпозијума о научном дјелу Сретена Вукосављевића читав су тај материјал објавили у публикацији под називом: *Симпозијум о научном делу Сретена Вукосављевића*.

Публикација се састоји из два дијела: I део *Отварање скупа* и II део *Саопштења*.

У првом дијелу су објављене поздравне ријечи Бранка Зејака, који је у име организатора образложио идеју о сазивању симпозијума, затим *Фуада Чичића*, председника Скупштине општине Пријепоље, који је поздравио скуп у име града — домаћина и упознао његове учеснике са најзначајнијим друштвено-економским промјенама пријепољскога краја у посљедње двије деценије. Ту је и текст поздравног говора проф.

др Мирослава Поповића, проректора Универзитета у Београду, који је у име Универзитета и Републичке заједнице образовања СР Србије подржао идеју о одржавању научног скупа посвећеног учитељу Сретену Вукосављевићу, кога је научни рад довео до професора (по позиву) Правног факултета у Београду, прије другог свјетског рата, а да није претходно стекао факултетска и друга академска звања. „Реч је о једном јавном раднику, једном политичком раднику, једном научном раднику“, чији рад и „обим тога рада“ прелазе границе не само његовог Полимља већ и Србије, „прелазе и границе читаве наше југословенске заједнице“.

Други дио публикације садржи саопштења поднесена на симпозијуму, Велибор Љујић у раду: *Животни и научни пут Сретена Вукосављевића* укратко указује на школовање, учитељовање, просвјетно-културну дјелатност, политичку и јавну ангажованост Вукосављевића, почев од почетка нашег вијека па кроз читавих шест деценија, затим истиче његов публицистички и веома плодан научни рад. Посебно истиче његов рад у народу, његов животни оптимизам, племенитост и стваралаштво, због којег ће сјећање на С. Вукосављевића дуго „у овом крају

живјети“, јер је он за њега веома много учинио.

На синтетичан и језгровит, начин, академик др Радомир Лукић, пише о *научном дјелу Сретена Вукосављевића*.

Др Цветко Костић расправља о предмету и методу социологије Сретена Вукосављевића. Он истиче да је Вукосављевић пуних шест деценија живота „посветио проучавању села и сељака“, да је био неуморан у истраживачком раду, „а интересовало га је само оно што је емпиријски могао проверити и утврдити“.

Проф. др Мирко Барјактаревић у свом раду *Сретен Вукосављевић о балканским племенима* указује да је овај оригинални научник, као социолог и етнолог, проучавао многе појаве и питања из друштвеног живота сељачког друштва, живо су га занимала и племена и њихова организација у Црној Гори и делом у северној Албанији. Одлукама, и другим питањима племенског друштва.

Др Петар Влаховић је заступљен саопштењем *Сретен Вукосављевић као истраживач области Старе Рашке*. Аутор истиче да је највећи дио истраживања села и сељачког друштва Вукосављевић обавио у областима Старе Рашке, које су, као и његов ужи завичај, „биле полазна основа на напорном путу који је сам прокрчио у науку“.

Др Асим Пецо у саопштењу *Неке специфичности говора Вукосављевићевог завичаја* (на основу његове „сандачке хићаје“) освјетљава научно дјело Вукосављевића и са језичког и дијалекатског аспекта, указујући на све специфичности и богатство говора, језика „*његових хићаја*“, чиме се од

ликују родни крај великог znalца народне ријечи које је „био способан да вјерно биљежи“.

Др Миљан Радовић у саопштењу *Сретен Вукосављевић као истраживач Источне Србије* илуструје подацима научна истраживања села и сељаштва која је Вукосављевић вршио у источној Србији, особито у Тимочкој крајини.

Сеоска насеља у делима Сретена Вукосављевића су предмет истраживања *мр Раде Борели*.

Текст професора др Данила Ж. Марковића *Научно дело Сретена Вукосављевића и савремена југословенска социологија* представља ауторизовану дискусију на симпозијуму. Марковић подвлачи да је Вукосављевић не само оставио дјело које чини фундамент за проучавање социологије села у нас већ је и „проучавање сеоског начина живота подигао на виши ниво од својих славних претходника Вука, Бопишића и Цвијића“.

У завршним ријечима Мила Крповића и Бранка Зејака — поред захвалности на научним прилозима ауторима саопштења — подржани су у име организатора симпозијума у основи предлози професора др Мирослава Поповића и др Данила Ж. Марковића о оснивању „*љетње школе*“ за социологију села, која би радила сваког љета у Пријепољу.

Прилог у публикацији чине и систематизовани чланци под називом: *Штампа о скупу и Сретену Вукосављевићу* (прилози из: *Политика-Експреса, Полимља, Политике* (од 16. јуна и 21. јуна 1973).

Дакле, и научни скуп и публикација вриједни су пажње, како научне, стручне и културне тако и шире друштвене јавности.

М. Дашић

Др Михаило Бјелица, ПОЛИТИЧКА ШТАМПА У СРБИЈИ 1834—1872.

Југословенски институт за новинарство, Београд 1975.

Као производ грађанског друштва, настанак штампе у Србији тјесно је повезан са издвајањем грађанства као самосталне дру-

штвене категорије. У релативно мирном периоду послје другог устанка, у Србији се брже развијала привреда — трговина и за-